

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 12 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

LJ ROSS

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΣΙΩΠΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
ΝΟΕΛΑ ΕΛΙΑΣΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

---

20 Δεκεμβρίου

Ο χειμώνας ήταν αδυσώπητος στο Λίντισφαρν, το επονομαζόμενο και Χόλι Άιλαντ. Άγριοι άνεμοι από τη Βόρεια Θάλασσα μαστίζωναν τα λιθόστρωτα δρομάκια ανάμεσα στα χαμηλά, πέτρινα αγροτόσπιτα που ήταν κουρνιασμένα το ένα δίπλα στο άλλο σαν να προσπαθούσαν να ζεσταθούν. Πάνω από το χωριό δέσποζε το Μοναστήρι, σακατεμένο αλλά ακόμη όρθιο έπειτα από χίλια χρόνια.

Μέσα εκεί, η Λούσι κειτόταν τρέμοντας, γυμνή και ανυπεράσπιστη στις θερμοκρασίες που είχαν πέσει πολύ κάτω από το μηδέν. Πότε πότε το μικροκαμωμένο σώμα της τιναζόταν από επώδυνους σπασμούς κάτω από έναν κατάστερο ουρανό.

Νόμιζε πως είχε τα μάτια της ανοιχτά, αλλά δεν ήταν σίγουρη. Ήταν τόσο σκοτεινά.

Προσπάθησε να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα, ένας άθλος που την εξάντλησε, αλλά σιγά σιγά τα μάτια της άρχισαν να εστιάζουν. Το γνώριμο περίγραμμα του Μοναστηριού πήρε μορφή, οι τοίχοι του ορθώνονταν γύρω της σαν μαύρα δάχτυλα πάνω στο μελανό μπλε του ουρανού.

Οι πέτρες πρόσφεραν ελάχιστη προστασία κι ακόμα λιγότερη παρηγοριά. Τώρα έτρεμε ανεξέλεγκτα, το σώμα της αντιδρούσε στο σοκ και στην υποθερμία.

Γιατί βρισκόταν εδώ; Ο νους της προσπαθούσε να διαπεράσει τον πόνο και τη σύγχυση.

Είχε πει, θυμήθηκε ξαφνικά. Υπήρχε μια επίμονη γεύση κόκκινου κρασιού στη γλώσσα της μαζί με κάτι πιο μεταλλικό. Κατάπτε κι αμέσως ένιωσε ένα κάψιμο στον λαιμό της. Πάσχιζε για μια ανάσα, προσπαθώντας με το στόμα ανοιχτό να παίρνει λαχανιασμένες ρουφηξιές παγωμένου αέρα. Προσπάθησε να σηκώσει τα χέρια της, να μετριάσει το κάψιμο, αλλά τα μπράτσα της ήταν τόσο βαριά.

Γιατί δεν μπορούσε να κουνηθεί; Πανικός την κυρίευσε και τα δάχτυλά της άρχισαν να ψάχνουν στα τυφλά για κάτι, οτιδήποτε. Τα ακροδάχτυλά της άγγιξαν συμπαγή βράχο και προσπάθησε να βρει ψηλαφώντας την άκρη του, αλλά αυτή η μικρή κίνηση της έφερε ναυτία.

«Βοήθεια! Βοηθήστε με, σας παρακαλώ!» Η φωνή της δεν ήταν παρά ένας λαχανιασμένος βραχνός ψίθυρος. Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της.

Άκουσε για λίγο τον ήχο των κυμάτων που έσκαγαν στην ακτή από κάτω, εκκωφαντικός μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. Τέντωσε τ' αυτιά της για ν' ακούσει άλλους ήχους, ελπίζοντας απεγνωσμένα πως κάποιος θα άκουγε τη θλιβερή κραυγή της.

Και, ως εκ θαύματος, άκουσε το τρίξιμο από βήματα που πλησίαζαν.

«Εδώ! Εδώ είμαι! Σας παρακαλώ...» Δάγκωσε το χείλος της τόσο δυνατά που μάτωσε. «Σας παρακαλώ».

Τα βήματα διατήρησαν τον αργό, ατάραχο ρυθμό τους, ακολουθώντας την αναπόφευκτη πορεία τους.

Μια σκιά έπεσε πάνω της, το πρόσωπο αόρατο μέσα στο σκοτάδι. Μα άκουσε τη φωνή.

«Λυπάμαι, Λούσι. Πρέπει να με πιστέψεις».

Φόβος και δυσπιστία πάγωσαν το ανήσυχο σώμα της. Προσπάθησε να κινηθεί προς τον ήχο, να βρει την πηγή του, μα τίναξε το κεφάλι της απεγνωσμένα.

Λυπάμαι;

Πάσχιζε να επεξεργαστεί τα λόγια, να πιστέψει στ' αυτιά της.

«Δεν... δεν μπορείς...» ψιθύρισε. Προσπάθησε να ανοίξει πάλι το στόμα της, αλλά κανένας άλλος ήχος δεν βγήκε.

Προστατευμένος από το πέπλο του σκοταδιού, την κοίταξε για μια στιγμή που φάνηκε σαν αιωνιότητα, με τις αναμνήσεις να στροβιλίζονται στο μυαλό του, ανάμεικτες με μεταμέλεια. Σήκωσε τρεμάμενα χέρια στον λαιμό της κι ένωσε τον σφυγμό να χτυπάει μανιασμένα εκεί. Σταμάτησε για λίγο, αναρωτώμενος αν είχε κάνει λάθος που την είχε φέρει εδώ.

Όχι αυτή τη φορά. Δεν θα υπήρχαν άλλα λάθη.

Ο θάνατος δεν ήρθε εύκολα για τη Λούσι, αλλά, τις τελευταίες στιγμές πριν σβήσει το φως, σκέφτηκε το σπίτι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

---

21 Δεκεμβρίου

Ώρες αργότερα, σκυφτή μέσα στον τσουχτερό πρωινό αέρα του Δεκέμβρη, η Λιζ Μόργκαν πάτησε γερά τα πόδια της στο έδαφος και φώναξε τον σκύλο της μέσα από την πύλη που οδηγούσε ψηλά στα ερείπια. Βιάστηκε, νιώθοντας πως πλησίαζε η αυγή. Λίγο λαχανιασμένη, πέρασε ανάμεσα από τις πέτρες, νιώθοντας τη γαλήνη που κυριαρχούσε ανάμεσα στους αρχαίους τοίχους που έμοιαζαν να καμπουριάζουν λίγο από τα χρόνια. Κάπως σαν κι εκείνη, συλλογίστηκε, σκεπτόμενη για άλλη μια φορά πως οι πρωινές βόλτες με τον σκύλο της δεν κατάφερναν πια να διώξουν το βάρος που έμοιαζε να έχει βολευτεί στους γοφούς της.

Στρίβοντας σε μια γωνία, προετοιμάστηκε για την εισβολή του παγωμένου θαλασσινού αέρα και δεν απογοητεύτηκε. Με το Μοναστήρι πίσω της, στάθηκε και παρακολούθησε την αυγή να απλώνεται, φωτίζοντας το Κάστρο του Μπάμπουρχ μέσα σε μια απαλή γαλάζια ομίχλη. Δέσποζε πάνω στον βραχώδη λόφο του στην ηπειρωτική χώρα προς τα νότια, και η ζεστή, κοκκινωπή πέτρα

του έμοιαζε να φλέγεται στο πρώτο φως: ένας ταιριαστός φόρος τιμής σε ένα κάστρο που κάποτε φιλοξενούσε ξεχασμένους βασιλιάδες της Αγγλίας. Τα μάτια της δάκρυσαν από τον άνεμο και παραμέρισε τα μαλλιά που έπεφταν μπροστά τους, γκρίζα πια στους κροτάφους. Χάιδεψε αφηρημένα τη σοκολατένια γούνα του Λαμπραντόρ, που γνώριζε καλά τη ρουτίνα και καθόταν ήσυχο δίπλα της όσο εκείνη απέδιδε τον σιωπηλό φόρο τιμής της.

Τα λεπτά κύλησαν ήρεμα προτού η Λιζ γυρίσει και αρχίσει να περπατά κατά μήκος της περιμέτρου, με μια αόριστη πρόθεση να επιστρέψει στο σπίτι της για πρωινό και ένα ζεστό ντους. Οι τοίχοι έμοιαζαν να ψιθυρίζουν καθώς ο άνεμος ούρλιαζε μέσα από τις χαραμάδες, παρακολουθώντας την πορεία της, αναμένοντας σιωπηλά.

Δεν χρειάστηκε να περιμένουν πολύ.

Με την ανάσα της να θολώνει τον παγωμένο αέρα, η Λιζ έκανε τον γύρο του ακρωτηρίου, ακολουθώντας τον σκύλο που έτρεχε μπροστά της γαβγίζοντας.

Και τότε κοκάλωσε, τα γόνατά της λύγισαν.

«Μπρόννο!»

Φώναξε τον σκύλο της να γυρίσει από την εξερεύνηση αυτού που βρισκόταν παραπέρα. Κι ύστερα ήρθε η φρίκη, και μαζί της μια όξινη γεύση. Παλεύοντας να συγκρατήσει τη χολή που ανέβηκε στον λαιμό της, η Λιζ παραπάτησε προς τα πίσω, με το σώμα της να αρνείται ασυναίσθητα αυτό που δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα μάτια της. Αγωνίστηκε να αναπνεύσει, να ξεπεράσει τα πρώτα κύματα του σοκ. Τελικά, ανάγκασε τον εαυτό της να ξανακοιτάξει.

Το κορίτσι που κάποτε ήταν η Λούσι Μάθισον κειτόταν

γυμνό πάνω σε έναν χοντρό πέτρινο βωμό. Γκρεμισμένοι πέτρινοι τοίχοι την προστάτευαν από τη μανία του ανέμου και της θάλασσας, προσδίδοντας στη σκηνή μια κάποια επισημότητα. Το σώμα της ήταν τοποθετημένο προσεκτικά, με τα χέρια και τα πόδια ανοιχτά, ώστε να αφαιρεθεί κάθε ίχνος αξιοπρέπειας, ακόμα και στον θάνατο. Άσχημοι μώλωπες σημάδευαν το χλωμό δέρμα στον λαιμό και στα χέρια της. Τα μακριά σκούρα μαλλιά της ήταν απλωμένα πίσω της σαν βεντάλια, κολλημένα με αίμα στον κρόταφό της και βρεγμένα από τη βροχή που είχε πέσει τη νύχτα. Τα μάτια της, που κάποτε ήταν ζωηρά γαλάζια, είχαν πια ένα θολό γαλακτερό χρώμα και κοιτούσαν χωρίς να βλέπουν προς τη νέα αυγή.

Σε ένα αγροτόσπιτο στην άλλη πλευρά του χωριού, ο Ράιαν ήπια την πρώτη του κούπα καφέ και γεύτηκε την ενέργεια της καφεΐνης που κύλησε στις φλέβες του. Είχε περάσει ακόμα μια άγρυπνη νύχτα, ακούγοντας τα κύματα που χτυπούσαν στην ακτή, λαχταρώντας να ξεχάσει. Πλησίασε σε ένα παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο του περάσματος και ακούμπησε το ψηλό κορμί του στο ξύλινο περβάζι. Μάτια στο ίδιο χρώμα με τον μουντό ουρανό παρακολουθούσαν την παλίρροια να επιστρέφει αργά προς τη θάλασσα και ήξερε πως, σε μία περίπτωση ώρα, το πέρασμα θα ήταν ανοιχτό από το νησί προς την ηπειρωτική χώρα. Φώτα τρεμόπαιζαν στην άλλη πλευρά του καναλιού, χαρίζοντάς του μια μικρή παρηγοριά πως δεν ήταν η μόνη ψυχή ξύπνια εκείνη την ώρα. Άλλα πέντε λεπτά, είπε στον εαυτό του, κι

έπειτα θα έβγαινε για εκείνο το τρέξιμο που ανέβαλλε εδώ και εβδομάδες.

«Ναι, καλά» μουρμούρισε, βλέποντας μερικές μικρές ψαρόβαρκες να επιστρέφουν προς το λιμάνι.

Καθώς ένα γεράκι βούτηξε χαμηλά στη βραχώδη παραλία έξω από το παράθυρό του, οι σκέψεις του στράφηκαν στη δουλειά.

Δεν είσαι στη δουλειά, ψιθύρισε ειρωνικά μια φωνή μέσα του, θυμίζοντάς του ότι η αστυνομία του Νορθάμπερλαντ δεν θα χρειαζόταν τις υπηρεσίες του σύντομα. Σούφρωσε τα χείλη του και πέρασε το χέρι του μέσα από τα ανακατεμένα κατάμαυρα μαλλιά του.

«Μαλάκες» ήταν το μόνο που είπε, αλλά στην πραγματικότητα ήταν πιο θυμωμένος με τον εαυτό του. Το τμήμα τού είχε προτείνει να πάρει άδεια τουλάχιστον τριών μηνών. Λες και ήξεραν τι ήταν καλύτερο γι' αυτόν.

Λες και του είχαν δώσει επιλογή.

Ακούμπησε το μέτωπό του στο παγωμένο τζάμι του παραθύρου. Το να απομακρυνθεί λίγο από τη δουλειά ίσως ήταν το καλύτερο πράγμα που είχε κάνει ποτέ. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως είχε υπερβολικά πολύ χρόνο στη διάθεσή του. Και η σιωπή είχε τον τρόπο της να ανοίγει την πόρτα σε αναμνήσεις που ήταν καλύτερο να μένουν θαμμένες.

Τα βαριά του βλέφαρα έκλεισαν κουρασμένα, μα άνοιξαν ξανά απότομα στον ήχο ενός δυνατού χτυπήματος. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως ήταν απλώς ο τρομερός πονοκέφαλος του μεθυσιού που αντηχούσε μέσα στο κεφάλι του· ύστερα, όμως, ο ήχος ήρθε ξανά, αυτή τη φορά πιο

επίμονος. Ξεκόλλησε από το παράθυρο και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Τα χτυπήματα δυνάμωσαν.

«Ναι... έρχομαι!» Η απαλή προφορά του έγινε πιο κοφτή καθώς ύψωσε τη φωνή του· ένα κατάλοιπο από τα χρόνια στο οικοτροφείο, όπου τα αγγλικά της βασίλισσας δεν ήταν απλώς επιθυμητά – ήταν υποχρεωτικά, μαζί με την πρέπουσα ενδυμασία και τους καλούς τρόπους. Ένα χαμόγελο φάνηκε να τραβά τις γωνίες των χειλιών του καθώς έπιασε την αντανάκλασή του στον καθρέφτη του διαδρόμου.

Δεν τηρείς ακριβώς τους κανόνες του σπιτιού, Ράιαν, σκέφτηκε, παρατηρώντας το τσαλακωμένο μάλλινο πουλόβερ, το ξεθωριασμένο τζιν και το αξύριστο πρόσωπό του.

Μάξουελ Τσαρλς Φίνλεϊ-Ράιαν. Προτιμούσε απλώς το «Ράιαν». Η ζωή ήταν ήδη αρκετά περίπλοκη χωρίς να προσθέτει κανείς και μια σειρά από γελοία ονόματα στο μείγμα.

Πάλεψε για λίγο με τις κλειδαριές κι έπειτα η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Προσπάθησε να θυμηθεί ποια ήταν η γυναίκα που στεκόταν μπροστά του, τρέμοντας από το κρύο. Γύρω στα πενήντα πέντε, καλοδιατηρημένη, με κοντά, σταχτόξανθα καρέ μαλλιά, που τώρα ήταν ανακατεμένα από τον αέρα και βρεγμένα. Τα χέρια της έσφιγγαν τα πέτα του μπουφάν της και έτρεμαν ελαφρώς. Ένα σκούρο καφέ Λαμπραντόρ κλαψούριζε στα πόδια της.

Ντον; Τζανέτ; Ήταν σίγουρος πως την είχε δει να δουλεύει σε ένα από τα μαγαζιά με είδη χειροτεχνίας στο χωριό.

«Εε...» Προσπάθησε να θυμηθεί τα στοιχειώδη της κοινωνικής ευγένειας, αλλά εκείνη τον διέκοψε απότομα – τα

λόγια της ξεχύθηκαν σαν χείμαρρος από τα μουνδιασμένα χείλη της.

«Τη βρήκα επάνω, στο Μοναστήρι. Πρέπει να έρθεις μαζί μου».

Ο Ράιαν σήκωσε το φρύδι, αλλά το ένστικτό του είχε ήδη ξυπνήσει. Οι κόρες των ματιών της ήταν συρρικνωμένες σαν καρφίτσες. Τα χέρια της έτρεμαν και η αναπνοή της ήταν κοφτή.

«Εντάξει, άκου... Λιζ;» Θυμήθηκε ξαφνικά ότι του είχε πουλήσει ένα κερί με άρωμα λουλουδιών, το οποίο είχε στείλει στη μητέρα του. «Έλα μέσα, να ζεσταθείς λίγο».

«Όχι, όχι, πρέπει να έρθεις τώρα». Το σώμα της έτρεμε καθώς εκείνος προσπάθησε να την πιάσει απαλά από τα μπράτσα.

«Θα σε βοηθήσω, αλλά πρώτα πρέπει να μπεις μέσα και να καθίσεις λίγο».

Την οδήγησε μέσα από τον μικρό διάδρομο στο καθιστικό με το ζεστό τζάκι και τον φθαρμένο δερμάτινο καναπέ. Ευχήθηκε να είχε ανάψει φωτιά. Μετάνιωσε για μια στιγμή που δεν είχε μαζέψει τα απομεινάρια από το κόκκινο κρασί της προηγούμενης νύχτας, αλλά, κρίνοντας από την έκφραση της γυναίκας, δεν φαινόταν να αντιλαμβάνεται καθόλου το περιβάλλον γύρω της. Το σκυλί μπήκε πίσω τους, απρόθυμο να την αφήσει.

«Λοιπόν» είπε, βάζοντάς τη να καθίσει απαλά στον καναπέ. «Τι συνέβη; Έπαθες κάτι;»

«Όχι, όχι εγώ!» Το πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο από την αγωνία. «Η Λούσι... είναι εκεί πάνω, στο Μοναστήρι».

Κοίταξε τα χοντρά δάκρυα που άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της κι ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται.

«Τι συνέβη στη Λούσι;»

«Δεν ξέρω, αλλά... είναι νεκρή». Η φωνή της βγήκε κούφια, διακεκομμένη από βαθιές, άρρυθμες ανάσες. «Την πρόσεχα όταν ήταν μικρή. Η μητέρα της... Θεέ μου, η Έλεν... πώς θα της το πω;» Τα μάτια της έκλεισαν για λίγο κι όταν άνοιξαν ήταν πάλι σκοτεινά από τη θλίψη. «Ήταν ακόμη παιδί. Ακόμη μικρή». Άρχισε να κλαίει με βαθιά, σπαρακτικά αναφιλητά που τράνταζαν το μικροκαμωμένο κορμί της.

Το στήθος του Ράιαν σφίχτηκε. Φαινόταν πως, ό,τι κι αν διέταζε το τμήμα, ο θάνατος τον ακολουθούσε παντού.

«Είσαι σίγουρη;»

Κατάφερε να γνέψει κοφτά. «Ήταν νεκρή».

Ο Ράιαν την πίστεψε.

«Μείνε εδώ» μουρμούρισε κι ύστερα πήγε γρήγορα στο τηλέφωνο στον διάδρομο. Έψαξε τον αριθμό της τοπικής ακτοφυλακής και κάλεσε. Δεν υπήρχε αστυνομικό τμήμα στο νησί.

«Άλεξ;» Το τηλέφωνο απαντήθηκε έπειτα από μερικά κουδουνίσματα και ήξερε ότι ο ακτοφύλακας θα ήταν ήδη ξύπνιος εδώ και μια ώρα στη βάρδιά του.

«Ναι;» Η φωνή, με τη μελωδική βόρεια προφορά, ήταν φιλική. «Έχουμε επείγον;»

«Θέλω να ασφαλίσεις έναν χώρο στο Μοναστήρι. Καμία πρόσβαση στο κοινό, σε κανέναν άλλον εκτός από μένα προς το παρόν».

«Τι; Άκου, δεν μπορείς—»

«Εκεί πάνω βρίσκεται ένα νεκρό κορίτσι».

Ακολούθησε μια βαριά σιωπή στην άλλη άκρη της γραμμής προτού ακουστεί ξανά η φωνή του Άλεξ, πιο χαμηλή τώρα.

«Είσαι σίγουρος;»

Ο Ράιαν σκέφτηκε τη γυναίκα στο διπλανό δωμάτιο. Υπήρχε πάντα η ελπίδα ότι η Λιζ είχε κάνει λάθος.

«Επικοινωνήσε με τον τοπικό γιατρό και πες του να μας συναντήσει στην είσοδο του Μοναστηριού. Θα το εξακριβώσουμε επιτόπου». Δεν μπορούσε να αφήσει όλη τη γειτονιά να τρέχει για να δει τη σκηνή του εγκλήματος. «Κανείς δεν περνάει την είσοδο, μέσα ή έξω, χωρίς να το ξέρω. Φέρε κορδέλα για να αποκλείσουμε την περιοχή και κάτι για να καλύψεις τα πόδια και τα ρούχα σου – ολόσωμη φόρμα αν έχεις».

Ο Ράιαν σταμάτησε για λίγο να ανοίξει την εξώπορτα, μυρίζοντας τον αέρα. «Φέρε και μουσαμά ή πλαστικά καλύμματα – φαίνεται πως έρχεται βροχή. Θα σε συναντήσω εκεί πάνω μόλις μπορέσω. Ενημέρωσε την αστυνομία στην απέναντι ακτή. Πες στο κέντρο ελέγχου να το παραπέμψει στον Γκρέγκσον και να στείλουν αμέσως ομάδα εδώ».

Ο Άλεξ άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό προτού απαντήσει. «Ο πατέρας μου είναι ο γιατρός του νησιού, οπότε θα έρθω αμέσως σε επαφή μαζί του. Αλλά θα χρειαστεί τουλάχιστον μία ώρα μέχρι να καθαρίσει ο δρόμος και να μπορέσει να περάσει η αστυνομία. Ε, Ράιαν, εσύ θα...» Καθάρισε αμήχανα τον λαιμό του. «Κοίτα, δεν έχω ξανακάνει ποτέ κάτι τέτοιο». Η ακτοφυλακή στο Λίντισφαρν είχε ει-

δική άδεια να ενεργεί ως ομάδα πρώτης ανταπόκρισης σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, αλλά μέχρι τότε αυτό είχε περιοριστεί στο να σταματούν δυο τρεις καβγάδες στην παμπ ή να διευθετούν μικροτσακωμούς ανάμεσα σε τουρίστες για το ποιος είχε χτυπήσει με την όπισθεν τον άλλον με το SUV του. Ο φόνος, σίγουρα, ήταν κάτι πρωτόγνωρο.

«Θα σε καθοδηγήσω εγώ. Πέντε λεπτά, Άλεξ – το πολύ δέκα».

Ακούμπησε ξανά το ακουστικό στη θέση του και γύρισε στο καθιστικό, σταματώντας για λίγο στην πόρτα. Η Λιζ καθόταν καμπουριασμένη, δείχνοντας πιο γερασμένα και πιο εύθραυστη απ' ό,τι πριν. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα μάτια της σκοτεινά και τα χέρια της εξακολουθούσαν να τρέμουν.

«Λιζ» είπε απαλά, βλέποντάς τη να τινάζεται. «Να καλέσω κάποιον για σένα; Να σου φέρω κάτι – ίσως ένα ποτήρι νερό;»

«Χρειάζομαι τον Σον». Του είπε τον αριθμό από μνήμης.

Ο Ράιαν κάλεσε τον σύζυγό της και του εξήγησε την κατάσταση. Η ανησυχία που άκουσε αμέσως στη φωνή του έδειξε στον Ράιαν πως δεν θα χρειαζόταν να περιμένει πολύ προτού ακουστεί ξανά χτύπημα στην πόρτα. Ήταν καλό που είχε κάποιον στο πλευρό της.

Ο Ράιαν πέρασε λίγα λεπτά παίρνοντας μια σύντομη κατάθεση – αποσπασματικές πληροφορίες από τη Λιζ προτού καταρρεύσει εντελώς. Ο σύζυγός της έφτασε λίγο αργότερα και, καθώς ο Ράιαν τους παρακολουθούσε να φεύγουν, σκέφτηκε πως η ενστικτώδης αντίδραση της Λιζ ήταν να τρέξει σ' εκείνον κι όχι στον άντρα που αγαπούσε.

Με τα χείλη σφιγμένα, άρπαξε το κινητό του και το βάλισε τσάκι πεδίου που κρατούσε στο ντουλάπι του διαδρόμου.

Φαινόταν πως η τρίμηνη άδειά του είχε μόλις τελειώσει.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

**ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΠΟΤΕ ΘΑΜΜΕΝΟ ΓΙΑ ΠΟΛΥ...**

Ο αρχιεπιθεωρητής Ράιαν αποσύρεται στο Χόλι Άιλαντ –το Ιερό Νησί– αναζητώντας λίγη ηρεμία, όταν αναγκάζεται να πάρει αναρωτική άδεια από τα καθήκοντά του ως ντετέκτιβ ανθρωποκτονιών. Λίγο καιρό αργότερα, η γαλήνη του διαταράσσεται απότομα και βυθίζεται ξανά στον σκοτεινό κόσμο των φόνων: Μια νεαρή γυναίκα βρίσκεται νεκρή ανάμεσα στα αρχαία ερείπια του κοντινού Μοναστηριού.

Όταν η δρ Άννα Τέιλορ επιστρέφει στην ιδιαίτερη πατρίδα της ως σύμβουλος της αστυνομίας, παλιές μνήμες αναδύονται και την αναγκάζουν να αντιμετωπίσει το δύσκολο παρελθόν της. Εκείνη και ο Ράιαν θα προσπαθήσουν να συνεργαστούν για να εντοπίσουν έναν δολοφόνο που κρύβεται σε κοινή θέα, ενώ παγανιστικές τελετές και μυστικά του μικρού τόπου θολώνουν τα νερά της έρευνάς τους.

